No. 1006 Zaterdag 4 April 1903. 20ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.20.

BUREAU VAN DIT BLAD

PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10.— pa anja.
Un number sol fl. 0.20.

Curaçao, 3 April.

Hoe Nederland zorgt voor zijn kolonie.

Er moet meer gedaan worden voor Suriname en Curaçao, meer dan tot dusverre geschied is. De Minister erkent dit volmondig en sprak als zijn overtuiging uit, dat het beter was ineens een groote som te besteden om de kolonie over het doode punt heen te helpen, omdat men redelijk hiervan een goeden uitslag kon verwachten, dan telken jare de steeds terugkeerende „tekorten" te moeten dekken zonder voldoende hoop, dat er vooruitgang zou komen.

Op Suriname is men reeds een heel eind op weg. Men kent de richting volgens welke de vooruitgang beproefd dient te worden. De Gouverneur heeft bij de Tweede Kamer der Staten-Generaal drie wetsontwerpen ingediend: *a.* Spoorwegaanleg en exploratie van het Lawagebied in Suriname door het Gouvernement en overneming van de rechten en verplichtingen der Maatschappij Suriname; *b.* Verhooging van de koloniale huishoudelijke begrooting van Suriname voor het dienstjaar 1903; *c.* Verhooging van het X^{de} hoofdstuk der Staatsbegrooting voor het dienstjaar 1903.

De aan den spoorwegaanleg en de exploratie van het Lawagebied verbonden kosten worden geraamd op ten hoogste ƒ8,000,000, aldus te verdeelen: spoorwegaanleg ƒ6,500,000; overneming van de rechten enz. der Maatschappij Suriname, na aftrek van de waarde harer aan de kolonie overgaande activa, ƒ400,000; exploratie ƒ1,000,000.

Het tweede en derde wetsontwerp regelen de geldelijke consequentiën voor het jaar 1903.

De koloniale huishoudelijke begrooting voor dat jaar dient nl. verhoogd met een bedrag van ƒ1,700,000, dat volgens de meening van den Gouverneur in 1903 noodig kan zijn en voorts een bedrag van ƒ25,000 voor rente van die som, die door den Staat der Nederlanden aan de kolonie Suriname zal worden verleend.

Tot dekking van dien rentepost moet de op het X^{de} hoofdstuk der Staatsbegrooting uitgetrokken subsidie aan de kolonie met gelijk bedrag verhoogd worden.

Gouverneur LELY huldigt blijkbaar het beginsel, dat, om goede resultaten op een onderneming te mogen verwachten, het allereerst noodig is zonder schrielheid de daarvoor vereischte hulpmiddelen te verschaffen.

In welke richting Curaçao zal gedreven worden om vooruit te gaan, laat zich reeds raden. Maar dan moet men de zaak ook flink aanpakken en aan den landbouw een fermen stoot geven.

Vóór alles is er water NOODIG, en daarom mag ons Bestuur met vertrouwen buitengewone hulp vragen aan het Moederland om in verschillende districten diepe putten te kunnen graven of boren, waaruit het water overvloedig kan worden opgepompt met behulp van krachtig werkende moleus, zoo noodig, machinerieën, om de dorre velden vruchtbaar te maken; hooge, stevige dammen moeten er worden aangelegd om het nederstroomende water in den regentijd tegen te houden en te bewaren om later in den drogen tijd daarmede het land te besproeien. Groote, breede buizen dienen als hoofdleiding gelegd, waardoor het water geschikt tot drinken en tot besproeien in de smallere pijpen wordt gevoerd, die het zoo noodzakelijke water op de verschillende deelen van ons eiland brengen.

De burgers juichen het plan der „Curaçaosche Maatschappij" toe, om gezamenlijk eene groote boormachine te koopen, maar men mag van de landbouwmaatschappij niet te veel eischen en haar vragen ook voor de arme bevolking in stad- en buitendistricten te zorgen. In 't begin dachten wij, dat dit mogelijk zou wezen, maar wij gelooven ons vergist te hebben. Daarom durven wij een ander voorstel doen. De Maatschappij zorge voor den grooten landbouw, m. a. w. de plantages, het Gouvernement voor den kleine, het arme volk.

Het rapport van den heer HAVELAAR is reeds bekend aan ons Koloniaal Bestuur. Dat men derhalve volgens dit rapport zijn berekeningen make en opgeve bij de eerstvolgende begrooting, opdat het niet noodig zij nogmaals een jaar in ongeduldig afwachten voorbij te laten gaan. Wat de waterwerken, de irrigatiemiddelen betreft, behoeven wij niet op den Inspecteur van Landbouw te wachten. Zoo spoedig mogelijk moet hiermede een begin gemaakt worden. Dat men niet langer talme en op de eerstvolgende begrooting een flinke som aanvrage voor irrigatie, dit is broodnoodig op Curaçao. Als dan de lang verwachte Inspecteur komt, kan deze beginnen met landbouw, want zonder water is dit onmogelijk. Dat Curaçao het voorbeeld volge van Suriname en met het volste vertrouwen vragen, wat noodzakelijk is om ons vooruit te helpen. Het Bestuur make zijne berekeningen voor een flinke boormachine, buizen, pijpen, molens, reservoirs en wat er verder noodig mocht zijn. Eerst wanneer dit alles tot stand is gebracht, kan men denken om den landbouw te leiden in een bepaalde richting en zich meer toeleggen op de cultures, welke proefondervindelijk productief zijn bewezen voor ons droog klimaat: de dividivi, aloë, oranje-appel en sisal.

Wij behoeven volstrekt niet bedeesd te zijn bij ons vragen om onderstand. De Minister zelf gaf reeds aan, dat een flinke bijdrage ineens het eenige middel is om de jaarlijks terugkeerende tekorten tegen te gaan. Een buitengewone subsidie zal ons behoud wezen en een jaarlijksche schadepost minder voor Nederland.

De heer F. A. LIEFRINCK hield op 30 December 1901 in de Algemeene Vergadering van het Indisch Genootschap een redevoering over: De residentie Bali en Lombok na het jaar 1894. Wij lichten uit deze belangrijke rede eenige bladzijden, waarin ons vertrouwen op buitengewone hulp van het Moederland krachtig wordt opgewekt en tevens duidelijk aangegeven, hoe deze hulp kan worden gebruikt.

„Tengevolge van een en ander kon, toen het Hollandsch bestuur zijne taak op Lombok aanvaardde, de toestand van een groot deel der bevolking, zoowel Baliërs als Sassaks, niets anders dan ellendig genoemd worden; de voorraad levensmiddelen was zoo ontoereikend, dat velen zich moesten voeden met wortels en boombladeren; wie nog een handjevol rijst had, mengde dat bij het koken met eene ruime hoeveelheid fijngehakten pisangstam of onrijpe papajavruchten, ten einde straks de maag althans het gevoel te geven van verzadigd te zijn. Ook hier bleek weer hoe nauw voeding en gezondheidstoestand met elkander verbonden zijn, want deze

Feuilleton.

DE OBELISK VAN SINT PIETER.

I.

IN 'T LAND DER PHARAO'S.

Het was in den tijd, dat de nog onverloste wereld in de diepste duisternis lag. De zoete naam des Zaligmakers, Jezus Christus, voor wien alle knieën zich buigen in den hemel, op de aarde en in de onderwereld, was door geen menschelijke lippen uitgesproken. Ternauwernood glom nog hier en daar in een deugdzaam, verlicht hart de in het paradijs gedane voorspelling zachtkens voort, de voorspelling, dat er een dag zou aanbreken, waarop alle weeën en ellenden van de aarde weggenomen, alle menschen gelukkig en met God verzoend zouden zijn. De millioenen menschen, die in deze tijden leefden, wisten niets meer van zonde en schuld, van God en eeuwigheid af; de diepste, donkerste nacht lag over hun geest. De machtigen misbruikten hardvochtig en gewetenloos hun macht tegenover hunne medemenschen, en het dienstbare volk bezat geen anderen troost dan den slaap, die het althans rust en misschien ook aangename droomen bezorgde. En regelmatig, als volgens stalen wet, verliepen voor de menschheid de dagen der diep-gezonkenheid, der vernedering van het afgrijselijkste heidendom, langzaam, eentonig, troosteloos, zonder liefde en licht van boven. Het was nog bijna twee duizend jaar vóór die zalige nacht aanbrak, waarin te Bethlehem eindelijk het Heil der wereld zou geboren worden. In stomme, radelooze wanhoop leefde de lage, arme volksklasse voort, uitgezogen, afgebeuld, in diepste slavernij geklonken, en de hoogergeplaatsten maakten meedoogenloos misbruik van hunne macht en hun gezag, evenals het sterke dier het zwakkere onbarmhartig en gevoelloos berooft van alle voedsel.

In de zeventiende eeuw vóór Jezus Christus uit Maria, de Maagd, geboren werd, vierde men te Heliopolis, de Egyptische zonnestad, een groot feest.

Ramses, de machtige koning, had voor den zonnegod Phra een grootsch gedenkteeken opgericht: een blok graniet van negentig voet hoogte. Dit had men uit het Libysche gebergte gehouwen en achtereenvolgens hadden duizenden arbeiders, kleinkinderen en nakomelingen van Abraham, zonen van het volk Gods, het bekapt, glad gemaakt en zóólang gepolijst, totdat de koning zijn eigen beeltenis uit den spiegel van het blanke politoer zag glinsteren. Toen hadden zij met onuitsprekelijk veel moeite op alle vier de zijden van boven tot onder de opschriften gegraveerd; geen beitelsteek mocht een haarbreedte de aangegeven lijn overschrijden, wilde de ongelukkige werkman niet met zweepslagen doodgegeeseld worden. In zijn geweldige lengte lag de steenreus, door tal van wachters omringd, op het plein, met doeken overdekt, reeds hangende in de touwen en gordels, welk hem morgen moesten oprichten.

En hij werd opgericht.

Een heel leger van Israëlieten, in verscheidene, onafzienbare rijen afgedeeld, was in de strengen gespannen; de koning, die in onbeschrijfelijke pracht met zijn hofstoet verscheen, gaf het teeken, de duizenden zwarte opzichters hieven allen te gelijk hunne vreeselijke stokken op, de zweepslagen suisden neer op de gebruinde ruggen der arme menschelijke lastdieren; kreunend en hijgend, hunne uiterste krachten inspannend, trokken die tienduizenden aan, en langzaam, zeer langzaam begon die ontzettende last omhoog te gaan. Er heerschte eene doodsche stilte; sprakeloos en stom als het willooze vee werkte die menschenmassa, alleen de onophoudelijke zweepslagen, die als hagelsteenen op hen neerkletterden, werden vernomen. Het overige volk, de kasten der krijgslieden en die der priesters stonden kijkend in het rond.

De obelisk verhief zich al hooger en hooger, zijn vlakken weerkaatsten glansend het zonnelicht — nu helde hij langzaam voorover......thans daalde hij op het voetstuk, trilde nog even en toen stond hij vast.

De koning hief de hand op, de muziek viel thans in met geweldigen klank, er weergalmde een duizendstemmige kreet, welke langgerekt en machtig door 't luchtruim daverde. Onbeweeglijk stonden de Israëlietische werklieden daar, van dezen en genen leekte het bloed van arm, rug of hoofd. In tegenwoordigheid des konings mocht niemand het wagen, zich het bloed af te wisschen, zelfs niet een vinger te verroeren.

De Pharao trad naar voren en sprak plechtig vele woorden tot den steen. „Aan den god, die hemel en aarde bestuurt en in stand houdt, die alles bezielt en voedt, aan den god der zon, Phra, den allerhoogste zijt gij toegewijd in eeuwigheid!" aldus sprak hij.

„In eeuwigheid!" herhaalde de opperpriester plechtig.

laatste liet mede alles te wenschen over; vooral malariakoortsen putten de menschen verder uit en booze zweren bedekten hunne lichamen. Een ander kwaad, dat bijna altijd de ellende in haar gevolg medevoert, toenemende onveiligheid voor personen en goederen, was evenmin uitgebleven. Moord en doodslag waren aan de orde van den dag; rooverbenden zwierven door het land en eigendomsrechten op den grond werden niet meer erkend. Zoowel vóór als na den oorlog had een ieder zich meester gemaakt van zooveel velden als hij grijpen kon, die de wettige eigenaren later tevergeefs weder opeischten, met het gevolg, dat reeds in den allereersten tijd van ons bestuur kwesties over grond bij duizendtallen werden voorgebracht. Het geheel leek toen een niet te ontwaren chaos. Niet te verwonderen is het dus, dat het eenigen tijd duurde alvorens men den weg zag, die er door heen kon voeren. Nadat echter de richting, waarin gewerkt moest worden, eenmaal was onderkend en de middelen waren aangegeven en beschikbaar gekomen, noodig om uit het labyrinth te geraken, zijn resultaten verkregen, die alleszins gunstig mogen genoemd worden en waardoor vaak zelfs de verwachtingen van hen, die er aan medegewerkt hebben om ze te bereiken, zijn overtroffen geworden. Niet alleen, dat de rust is hersteld en de veiligheid van personen en goederen beter is verzekerd dan te voren ooit het geval is geweest, dat het bestuur en het landbouwbedrijf er weer op vasten voet zijn geregeld kunnen worden, maar ook wat de bewerking der gronden betreft, zijn alle sporen van de vroegere ellende verdwenen. Opnieuw mag gezegd worden, dat alles bebouwd is, wat voor het oogenblik daarvoor vatbaar geacht kan worden. De productie overtreft reeds weder de behoefte en zoo goed als men in eene vroegere periode van het vorstenbestuur de driemasters op de reede van Ampenan kon zien liggen, die eene lading cargarijst kwamen halen voor Mauritius of nog verder verwijderde plaatsen, treft men er thans de stoomers van de Koninklijke Pakketvaart Maatschappij aan, in den drukken tijd dikwijls van Soerabaia speciaal uitgezonden om op Ampenan rijst te laden. Vroeger echter waren de vorsten of voorname poenggawa's, door tusschenkomst hunner soebandars, de eenige uitvoerders, kwamen alle winsten van den padi- en rijsthandel aan hen ten goede, terwijl tegenwoordig de kleine man zelf er voor eigen rekening uitvoert, dan wel zijn waar verkoopt aan in de strandplaatsen gevestigde tusschenhandelaren.

Het verschil tusschen den toestand nu en dien van een jaar of zeven acht geleden, treedt nog het helderst aan den dag bij eene beschouwing der middelen van gemeenschap. In West-Lombok waren onder het vorstenbestuur de wegen goed aangelegd, maar daarna verwaarloosd geworden, hoogstens nog geschikt voor voetgangers en ruiters. De ellende begon echter eerst recht, wanneer men in Midden- en Oost-Lombok doordrong; de ambtenaren daar aanvankelijk geplaatst geweest, zullen zeker de in den eersten tijd gemaakte tournées niet licht vergeten, toen een weg gezocht moest worden door alang alang en glagah, het eene ravijn in, het andere uit, toen het een geheel gunstige omstandigheid werd geacht als eens een paar paal ver eene waterleiding dienst kon doen, toen het veel overleg vereischte om in den natten moesson zijn weg te vinden door de onafzienbare sawahvlakten in het Zuiden, waardoor de kleine kloeke rijpaardjes het aan het ongeloofelijke grenzende verricht werd in zake het bewaren van hun evenwicht op de smalle, glibberige sawahdijkjes. Hoe was het er een vijftal jaren later? Wel, toen was het een waar genot voor degenen, die over dag aan hun schrijftafel gebonden waren geweest, tegen het vallen van den avond te paard te stijgen en nog wat rond te dwalen in die schoone omgeving van groenende velden en donker getinte boschjes, als de ondergaande zon hare stralen goot over de toppen van het Noordergebergte en aan den overkant der zee de Balische bergreus Goenoeng Agoeng zoo helder uitkwam op den lichteren achtergrond. Ook degenen, die de voorkeur gaven aan fietsen en aan rondtoeren in hunne lichte wagentjes, konden hun hart ophalen. Aan bruggenbouw toch is reeds veel gedaan en gestadig wordt er mede voortgegaan. Nog dezer dagen werd mij door bevriende hand de photographie toegezonden van een nieuwe ijzeren brug, even voorbij Narmada gebouwd over een ravijn van duizelingwekkende diepte, waarbij in herinnering werd gebracht, hoe we daar vroeger niet zonder levensgevaar den overkant bereikten langs een paar half vermolmde boomstammen.

De inlanders nemen aan die tochtjes 's avonds weinig deel. Zij houden er meer van, zich dan in groepjes vereenigd, een uurtje neer te zetten op den weg, voor de poorten van hunne erven. Met een zweem van verwondering in hun rustigen oogopslag kijken zij die voorbijsnellende menschen na en in stilte vragen zij zich af, waarom men het zich zoo druk maakt en zich vermoeit, wanneer het niet noodig is. Maar toch zijn ook zij zeer ingenomen met de verbeterde verkeersmiddelen, die mede aan hen ten goede komen, wanneer zij naar hun werk gaan of wanneer zij op hunne feestdagen er op uit trekken om familie en vrienden op te zoeken, om te gaan offeren op de heilige plaats ver weg aan het strand of in het binnenland. In het bijzonder stellen zij ze op prijs ter wille van hunne lastdieren. Het vervoer der producten binnenslands en naar de havens heeft zoo goed als geheel plaats door middel van draagpaarden en dit vervoer is een afzonderlijke tak van bestaan geworden, waardoor sommige dessa's nagenoeg geheel in hun onderhoud voorzien. De vaardigheid, waarmede die dieren weleer met hunne hoog opgestapelde zware vrachten de steile hellingen bij de rivieren op en af gingen, bij elke schrede moetende zoeken naar een plaatsje tusschen de steenklompen om den hoef neer te zetten, kon niet nalaten bewondering te wekken, maar het laat zich toch best begrijpen, hoe de Inlanders zich er in verheugen, dat de taak hunner paardjes verlicht is geworden, en zij doen dat niet *alleen* om het voordeel, dat er voor hen zelven in gelegen is, want het mag ter eere der bewoners dezer eilanden gezegd worden, dat zij over het algemeen hart hebben voor hunne huisdieren.

Er thans toe overgaande na te sporen, aan welke oorzaken de boven in vluchtige trekken aangegeven ommekeer van zaken is toe te schrijven, waaraan het is te danken, dat op Lombok zegen gerust heeft op het werk der Indische Regeering en harer ambtenaren, moet in de eerste plaats gewezen worden op de ruime opvatting harer taak door die Regeering zelve en de vrijgevige wijze, waarop de middelen zijn toegestaan geworden, die noodig waren om tot een beteren toestand te kunnen geraken. Het personeel is er dadelijk op een zeer voldoenden grondslag geregeld geworden, zoowel bij het binnenlandsch bestuur als bij de andere takken van dienst, en waar de noodzakelijkheid voor het doen van uitgaven genoegzaam kon aangetoond worden, is steeds het vereischte bedrag beschikbaar gesteld. Ook is de financieele positie der Inlandsche hoofden, zoodra de noodige gegevens om ieders aanspraken te beoordeelen bijeen waren, op eene hen alleszins bevredigende wijze geregeld geworden, terwijl mede de bevolking gedurende de eerste tijden op alle mogelijke wijzen is tegemoet gekomen om haar nood te lenigen. Zoo is, om een enkel voorbeeld te noemen, door de Regeering in drie achtereenvolgende jaren — daarna was ondersteuning niet meer noodig — in het geheel eene som van honderd duizend guldens beschikbaar gesteld, om rijst te verschaffen aan hen, die noodlijdend waren en niet meer werken konden, ploegvee en gereedschap aan degenen, die bij gebrek daarvan hunne landbouwwerkzaamheden niet konden hervatten en om deze laatsten mede in de gelegenheid te stellen reeds dadelijk in hun levensonderhoud te voorzien door het werken tegen betaling aan den grooten weg tusschen Oost- en Westkust, die daarmede meteen een groote beurt kreeg. Om kort te gaan, op Lombok is, met strikte vermijding van alle weeldeuitgaven, ten volle recht wedervaren aan het beginsel dat, om goede resultaten op een onderneming te mogen verwachten, het allereerst noodig is zonder schrielheid de daarvoor vereischte middelen te verschaffen."

„In eeuwigheid!" dus zongen de overige priesters.

„In eeuwigheid!" zoo sprak het volk eerbiedig en godvruchtig volgens zijn begrip.

En de bouwmeester meldde, dat de steen stond en wel zóó vast stond, dat hij voor altijd moest blijven staan.

Maar beneden in den afgrond der hel, wentelde er zich een in uitbundige, woeste, zwarte blijdschap. Het was de gevallen Lucifer, dien haat en hoogmoed tot duivel hadden gemaakt; hij verheugde zich er over, dat daarboven in Heliopolis, de levende en drieëenige God vergeten en in diens plaats de verafgode natuur en schepping gesteld was.

„Dat is mijn altaar!" hoonde hij woedend, „en het zal het blijven voor altijd!"

„Voor altijd!" weergalmde het in huiveringwekkende echo uit de eeuwige afgronden der duisternis.

Het was nacht; in een hut van de stadswijk, waar de Israëlietische slaven woonden, weerklonken weeklachten en geween. Naässon, de eerwaardige grijsaard, een achterkleinzoon van Judas, den zoon van Jacob, lag op sterven. Reeds sedert maanden was hij al zwakker en zwakker geworden, maar de opzichters hadden hem niet ontzien. Tachtig jaren lang had hij hand, en spandiensten verricht en gewerkt voor de Egyptenaren. Hij had geen vrij uurtje gekend, niets dan arbeid en onmeedoogende behandeling, honger, smaad en wonden door de ontelbare geeselstriemen. Ook vandaag had hij mee moeten helpen, maar hij was gestruikeld en een verschrikkelijke slag met een dikken palmstok had hem doodelijk gewond. Zijn naastbestaanden omringden hem. Zij vermoedden niet, dat zij aan de legerstede stonden van een der voorouders van den Zaligmaker.

Langen tijd had hij daar zoo gelegen. Over zijn gelaat, dat de zijnen nooit vertoornd of vergramd hadden gezien, lag de verheerlijking van een hemelsch visioen; om zijn mond, waaruit nooit een woord van wraak, maar slechts van gebed en troost, van goedheid en geduld was gevloeid, zweefde een onbeschrijflijk zoete lach.

Thans sloeg hij de oogen op.

„Werpt u ter aarde," gebood hij op den meest plechtigen toon en diep ontroerd. Toen rees hij met inspanning zijner laatste krachten overeind en staarde naar buiten in den donkeren nacht. De Nijl ruischte eentonig zijn oeroud lied en in het heldere maanlicht straalde van de overzijde, hoog naar boven strevend, de obelisk, die men vandaag voor eeuwig aan den zonnegod had toegewijd. Hij wees met de hand naar buiten, naar de zuil.

„Gij zijt het eigendom van den waren God. Aan Hem alleen wijdt Zijn uitverkoren volk, dat u uit den schoot der aarde gedolven, u gepolijst en opgesteld heeft, u toe. Aan u kleven het bloed en de tranen van de zonen Israëls: als spruit van Juda, uit wiens naam het heil moet komen, wijd ik u voor eeuwig aan den waren God toe, aan den God des hemels en der aarde, aan den God onzer Vaderen. Gij zult voor alle tijden, en voor de heele wereld een teeken zijn, dat er één God is, die de Zijnen niet verlaat, voor Wien duizend jaren zijn gelijk één dag en een troost voor de kinderen Gods: want gij zult aanschouwen Dengene, die Zijn volk zal redden."

Plotseling hield de aartsvader op — met verrukking keek hij naar buiten naar den obelisk. Vertoonde God hem de toekomst?...... een vreugde — Naässon viel achterover en stierf.

De obelisk heeft den redder van Israël aanschouwd.

Twee honderd jaar later wandelde die schoone jongeling, welke door Pharao's dochter als kind in het water gevonden en door haar opgevoed werd, hem dagelijks voorbij en vaak schouwde hij peinzend naar de zuil op, alsof hij uit het zielooze graniet een wondervollen klank vernam...... En lang nadien — de jongeling was middelerwijl een grijsaard geworden — zag de obelisk hem weer; aan de spits van 600,000 man trok de grijsaard bij nacht weg uit het land, waar Israël gedurende vierhonderd jaar als slaaf behandeld was geworden. Die grijsaard was Mozes, Israëls grootste en heiligste man uit het Oude Verbond. En de obelisk zag spoedig daarna de droefheid en rouw en hoorde het weeklagen van Egypte, toen het heele leger van Pharao in de Roode Zee was omgekomen: Israël was vrij. En de Pharao moest vluchten en werd vermoord; andere geslachten volgden: de Perzen kwamen en veroverden het land, Alexander kwam en Ptolomeus; vreemde Grieksche mannen namen den troon der Pharao's in, en reeds naderden de Romeinen, aan wie de schepter van Israël was overgegaan.

Vijftienhonderd jaren waren reeds lang verstreken, de obelisk stond er nog altijd, schoon en fier, zuiver en glanzend, als de onvergankelijke, een beeld van den Eeuwige zelf, aan wien tijd en eeuwigheid spoorloos voorbijgaan.

Daar toog in een lentenacht een vreemde man bedaard en nederig voorbij de zuil; hij trok een vermoeiden muilezel met zich voort; daarop zat een jonge moeder, met heur kind aan 't harte gedrukt; zij was in een stil, innig gebed verdiept; een goddelijk waas van zoeten vrede en kalme heiligheid omgaf dat drietal.

En het Kindje sloeg zijne oogen op en keek den obelisk aan met een blik vol goddelijke almacht en genade.

En toen steeg er een wonderbare toon uit hem op, zacht en diep als de klank eener klok, vol van smachtend verlangen als het verzuchten der onverloste schepping naar den Heiland, en jubelvol groetend, als eene huldebetuiging aan den Heer van hemel en aarde.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Leger.

Bij Kon. besluit is benoemd tot 1ste luit. bij het wapen der infanterie de 2de luit. G. J. C. ZIMMERMAN, gedetacheerd bij de landmacht in West-Indië.

Officieele berichten.

Bij Gouvernements-beschikking, is:

1e. aan den Heer Dr. C. A. ZEPPENFELDT, wd. Gouvernements-Geneeskundige op het eiland Bonaire, met ingang van den dag van zijn vertrek van dat eiland, wegens familieaangelegenheden, een binnenlandsch verlof voor den tijd van acht dagen verleend, met vergunning om zich naar Curaçao te begeven.

2e. aan Mevrouw M. M. A. VAN LEEUWEN—MAAL, belast met het geven van onderwijs in nuttige handwerken aan meisjes op de Emma-school, gerekend te zijn ingegaan den 26n. Maart ll., wegens familieaangelegenheden, een binnenlandsch verlof voor den tijd van eene maand verleend.

3e. aan den Heer W. C. J. VAN LEEUWEN, hoofd der Emma-school alhier, gerekend te zijn ingegaan den 26n. Maart ll., tot herstel van gezondheid, een binnenlandsch verlof voor den tijd van eene maand verleend.

4e. aan KLAAS WOUDA, maréchaussée der 2de klasse in deze kolonie, tot herstel van gezondheid, met ingang van den dag van zijn vertrek uit de kolonie, een jaar verlof naar Nederland verleend.

Phosphaat op Klein-Curaçao.

Het Bestuur der kolonie Curaçao stelt de gelegenheid open, de sedert gestaakte ontginning van de phosphaatlagen op het eiland Klein-Curaçao te hervatten.

De rapporten der Commissie, belast geweest met een onderzoek naar de hoeveelheid en de hoedanigheid van den nog aanwezigen phosphaat-voorraad, liggen ter inzage aan het Departement van Koloniën in Nederland, afdeeling B., West-Indische zaken, en bij den Administrateur van financiën op Curaçao.

Conessie-aanvragen en aanbiedingen worden ingewacht vóór den 1sten November 1903, bij den Gouverneur van Curaçao, die zich bereid verklaart nadere inlichtingen op aanvraag te verstrekken.

Rectificatie.

Wij zijn den heer CHAPMAN dankbaar voor zijn opmerking, dat, helaas, ons Koloniaal Strafwetboek *geen principieel* verschil maakt tusschen overtreding en misdrijf, maar tusschen de *misdrijven* onderscheid maakt door zwaarder of lichtere straf.

Wij zullen gelegenheid zoeken om hier later uitvoerig op terug te komen.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Bekmann & Co. Luis F. Iglesias, John Crafton, Aleandro Capriles, J. W. Cooper, Vicente Diaz, De Wekker, De Vrijmoedige, Pedro Lover, Nicolas Montanus, David Ozorio, Maria H. Pardo, José Dolores Pichardo, Maltida Stekman, Selly van Rhijn, Adela van Grieken, Martina Amorartu (aang.)

Niet voor verzending vatbaar de volgende drukwerken geadresseerd aan: Jacobo Moreno H., Cartagena, Lorenzo Oduber, Aruba, Juan B. Capriles, Aruba, Cristobal A. Raven, Bonaire.

Uit onze West.

Onder bovenstaand opschrift deelt *De Maasbode* van Zaterdag 8 Maart het volgende mede:

„ARTSEN.— In de kolonie Curaçao is op de eilanden Bonaire en Saba de betrekking van gouvernements-geneeskundige vacant.

Aan uitzending naar Curaçao voor ieder dier beide ambten zijn de volgende voordeelen verbonden: een jaarwedde van ƒ2500, ingaande den dag van inscheping hier te lande naar de kolonie en ƒ200 voor fouragegelden, met het recht ook particuliere praktijk uit te oefenen; een gratificatie voor uitrusting, gelijkstaande aan het bedrag van twee maanden traktement. Zie verder de „St.-Ct.", n°. 56."

Wij verheugen ons van harte over zulk een snelle bekendmaking, ongetwijfeld een poging om aan Saba een nieuwen dokter te bezorgen vanaf Mei. 't Is te hopen, dat ook andere bladen dit bericht overnemen, opdat het meer algemeen bekend worde en spoedig aan onzen doktersnood een einde kome.

Dankbetuiging.

In dank ontvingen wij van den heer JULIUS L. PENHA, agent van de *Comercial Union*, verzekering tegen brand, op het leven en tegen zeeongelukken, een sierlijken kalender.

Tevens bezorgden de heeren RIVAS FENSOHN & Co. ons een nieuwe tijdtafel van de *Red D* booten. Dank.

De Vrijmoedige.

Deze Collega opende met het nummer van Donderdag ll. zijn acht en twintigsten jaargang. Van ganscher harte wenschen wij hem een langer leven toe vol kracht en moed om de belangen van onze kolonie te bepleiten. Wij hopen steeds als vriend met hem te kunnen werken aan hetzelfde doel.

Satig saldo.

Met waar genoegen lazen wij in *De Vrijmoedige* de volgende bekendmaking:

„Het bestuur der Dames-vereeniging "Eendracht maakt Macht" maakt hierbij bekend, dat de nettoopbrengst van de door die vereeniging in Januari en Maart d. j. gehouden "fancy-fair" en "tombola" ƒ1467.85 bedraagt."

De „Curaçaosche Maatschappij."

Het Bestuur van „De Curaçaosche Maatschappij tot bevordering van Landbouw, Veeteelt, Zoutwinning en Visscherij" brengt ter kennis van de leden der Maatschappij, dat de opening van de leeszaal zal plaats hebben op aanstaanden Maandag, den 6den dezer te zeven uur p. m. in het huis N°. 10, gelegen in het Fort Amsterdam alhier en dat voortaan die zaal geopend zal zijn op Maandag, Woensdag en Vrijdag van 9 uur a. m. tot 3 uur p. m. en op Dinsdag, Woensdag en Zaterdag van 7 tot 10 uur p. m.

De leden worden beleefd verzocht bij de opening der leeszaal tegenwoordig te zijn.

Curaçao, den 4den April 1903.

Namens het Bestuur,

H. H. R. CHAPMAN,
Ondervoorzitter.

J. H. J. HAMELBERG,
Secretaris.

Noot van de Redactie.

Maandagavond zullen de leden der "Cur. Maatschappij" zeker in groot getal opkomen om blijk te geven van hun belangstelling en waardeering, ten volle door het ijverig Bestuur verdiend. Reeds vele nuttige werken zijn er aangekocht, zoodat een eerste bezoek aan deze boekerij ongetwijfeld tot een getrouw raadplegen dezer praktische werken zal aansporen.

Nederland.

Bij Kon. besluit is aan een commissie opgedragen te onderzoeken of behoud van de bezettingen van Suriname en Curaçao, op den bestaanden voet, dan wel haar reorganisatie of anders haar vervanging door gewapende politiekorpsen aanbeveling verdient, ook uit een financieel oogpunt, en is die commissie samengesteld als volgt: lid en voorz. de gep. kolonel der inf. van het leger in N.-Indië J. F. D. Bruinsma, oud-komm. der koloniale reserve; leden: de luit-kol. (op nonactiviteit) van het korps mariniers J. B. Verhey, lid van de Tweede Kamer; de luit.-kol. van den generalen staf van het leger hier te lande W. A. T. de Mester, oud-komm. van de troepen en het garnizoen in Suriname; jhr. mr. J. L. W. C. von Weiler, rechter in de arr.-rechtbank te Rotterdam, oud-lid van het hof van justitie in Suriname; de majoor van het wapen der Kon. maréchaussée J. T. Oosterman en de kapt. der art. van het leger hier te lande F. Dell, voormalig art.-komm. op Curaçao, en lid en secretaris mr. G. J. Fabius, adjunct-commies bij het departement van koloniën.

Buitenland.

Rome.— *De plechtigheid op 3 Maart.*— Indrukwekkend zijn de plechtigheden, die Dinsdag, op den verjaardag der kroning van Z. H. den Paus, in de basiliek van St. Pieter hebben plaats gehad. Ongeveer acht uur werden de deuren van de St. Pieter geopend. Allen, die de plechtigheid in de basiliek wilden bijwonen, moesten van een kaart voorzien zijn. Men schat het aantal personen, die kaarten hadden, op 50 à 60.000. Om halfelf werd de basiliek gesloten. De groote pilaren van de St. Pieter waren overhangen met damast, afgezet met goud-galon. Evenzoo de eerste tribunes. Achter in de absis was de pauselijke troon opgeslagen.

Aan de beide zijden der absis bevonden zich de voornaamste tribunes; rechts van 's Pausen troon die voor het corps diplomatique: links die voor den Romeinschen adel. Vóór het standbeeld van St. Helena hadden de familie Pecci plaats genomen en de zangers der Pauselijke kapel.

In het midden der absis namen de kardinalen plaats, 45 in getal, daarachter de assistent-bisschoppen bij den Pauselijken troon ten getale van 250, en de overige prelaten van de *Famiglia Pontificia*.

In de koninklijke tribune bevonden zich de kroonprinses van Zweden, groothertogin Pauline van Saksen, de groothertogin van Mecklenburg, prins von Lichtenstein, prins Max van Baden, gravin van Trani en de hertog van Parma.

In de groote middelbeuk waren aan weerszijden tribunes en afgesloten ruimten gemaakt voor groepen pelgrims. Ook was er een ruimte afgezonderd, waar eerste medische hulp kon verleend worden. De zijbeuken waren toegankelijk voor hen, die gewone biljetten hadden, en waren overvol.

Het eerst kwam van uit de *capella della Pieta* de Pauselijke edelwacht binnen, allen in groot tenue.

Later, na verlangend wachten om circa elf uur, kondigden enkele bazuinstooten de komst van den H. Vader aan, voorafgegaan door ordegeneraals en kardinalen.

De Paus was gekleed in een gouden pluviale, de kostbare tiara, het geschenk der katholieken over de geheele wereld, op het hoofd. Toen de H. Vader verscheen, brak een ware storm van toejuichingen en gejubel los: „Leve de Paus! Leve Leo XIII!" Ontroerd zegende de Paus ter rechter- en linkerzijde. De pauselijke kapel, onder leiding van don Perosi, intoneerde het *Tu es Petrus*, maar het gezang werd door het gejubel der geestdriftige menigte overstemd. Toen de H. Vader eindelijk op zijn troon had plaats genomen, begon de plechtige H. Mis, opgedragen door

---

De obelisk had den Verlosser gezien; het waren Jozef, Maria en het Kindje Jezus, die in den stillen nacht, hun toevlucht in Egypte zoekend, hem voorbijgegaan waren. De voorspelling van Naässon was thans geheel vervuld.

Maar den volgenden morgen vonden de priesters van den zonnegod diens afgodsbeeld in den tempel te Heliopolis van zijn voetstuk getuimeld en in honderd stukken vergruisd. De Heer des hemels en der aarde, de Zoon Gods, was Egypte binnengetrokken, de afgoden moesten derhalve wijken.

Dicht bij Heliopolis, zoo niet in de stad zelve, heeft de Zoon Gods vertoefd met Zijne heilige Moeder Maria en Zijn Voedstervader Jozef. Aan den voet van den reusachtigen getuige der verdrukking Israëls, waar eens Mozes opgroeide, heeft ook het Kindje Jezus Zijn eerste schreden gezet, is het opgewassen in ballingschap, totdat het na den dood van Herodes in Zijn land mocht terugkeeren. De Pharao's rustten in de pyramiden en graven, de zonnegod was gevallen; in plaats van het schepsel en diens afgodische vereering had thans de Schepper, in de beminneuswaardige, aanvallige gedaante van een Kindje, Zijn intocht op aarde gehouden: de ware, eeuwige zon der gerechtigheid was opgegaan, en de obelisk, thans het gedenkteeken en de getuigenis van het menschgeworden Woord en der heiligste kindsheid van Jezus, heeft nu zijne bestemming bereikt, waarop hij gedurende de seventienhonderd jaren, die hij reeds tot dat tijdstip daar ter plaatse stond, gewacht had.

Voor den Eeuwige zijn duizend jaren gelijk één dag.

(Wordt vervolgd.)

kardinaal Langénieux, aartsbisschop van Reims. In het allerplechtigste oogenblik der Consecratie was alles stil. Tijdens de Opheffing klonken bazuinen harmonisch uit den hoogen koepel.

Het *Berliner Tageblatt* beschrijft de binnenkomst des Pausen in St. Pieter aldus: Terwijl de Paus met het geweldig gouden triregnum op het hoofd en de met goud bestikte, witzijden pluviale om in den Dom wordt gedragen, breekt de meest nabijstaande menigte in een bruisenden jubel los, die zich als de golven eener branding door de geheele ruimte voortplant. Als geëlectriseerd door dien jubel, plotseling als met nieuwe kracht bezield, rijst de grijze Paus op en deelt naar alle kanten zijn pauselijken zegen uit. Zijn gelaat schijnt door een hemelschen glans overgoten, zijn oogen stralen. Hoe meer de stoet des Pausen het hoogaltaar nadert, hoe luider de toejuichingen worden. De dames zwaaien haar zakdoeken, de mannen hun hoeden, anderen klappen in de handen en uit duizenden kelen galmt de kreet: *Evviva il papa*, met nu en dan er tusschen door: *Evviva il papa re* (leve de Pauskoning)......

Na de H. Mis, om halfeen, stond de Paus op en intoneerde het *Te Deum*, dat vervolgens door allen werd gezongen, terwijl de klokken der Vaticaansche basiliek en van alle kerken der Eeuwige Stad haar heldere stemmen lieten hooren.

Na het *Te Deum* werd de Paus op de *sedia gestatoria* naar het Confessiealtaar gedragen, waar Z. H. aan het volk plechtig en met krachtige stem den zegen *urbi et orbi* gaf.

Opnieuw barstte de dichte menigte in luid gejuich uit, en terwijl de H. Vader met een van geluk stralend gelaat de St. Pieter verliet, weerklonken onophoudelijk uit duizenden en duizenden kelen de kreten: „Leve de Paus! Leve Leo XIII"

Het was kwart over eenen, toen de H. Vader in zijn vertrekken terugkeerde.

Des avonds was Rome schitterend verlicht.

Engeland.— Door de ervaring geleerd, begint men in Engeland thans ook eens wat te doen aan de verbetering van 's lands defensie. Het Engelsche Lagerhuis nam het voorstel aan van den premier, lord Balfour, tot instelling van een permanente commissie voor de landsverdediging.

Balfour betoogde, dat de vroegere commissie voor de landsverdediging slechts een Kabinetscommissie was. De nieuwe commissie zal samengesteld worden uit eenige leden van het ministerie, uit den eersten admiraliteits-lord, den opperbevelhebber, de directeuren der militaire en maritieme verkenningsdiensten. De opdracht der commissie is: de strategische behoeften van het Rijk in haar geheel na te gaan, en dienovereenkomstig haar onderzoekingen te voeren.

De minister maakt het Huis tegelijkertijd bekend met het Regeeringsbesluit om een vlootstation op te richten te Saint Margarets Hope, aan de noordzijde van de Firth of Forth in Schotland. Hij deelde mede, dat in 1900 een commissie werd benoemd om de geheele quaestie van het stationneeren der oorlogsschepen te onderzoeken. Het Regeeringsbesluit is in overeenstemming met het advies der commissie.

Frankrijk.- De Fransche Kamer nam na lange debatten met 371 tegen 82 stemmen de geheele begrooting aan, waarvan een artikel bepaalt, dat voor 250 millioen frc. schatkistbons zullen worden uitgegeven, met 6-jarigen looptijd.

Rusland.— De bisschop van Lublin, mgr. Zaczewski, werd dezer dagen bij den Minister van Onderwijs ontboden, die hem trachtte te overreden het godsdienstonderwijs aan de Poolsche kinderen van zijn diocees in het Russisch te geven. Op zijn weigering, gegrond op de overeenkomst tusschen den H. Stoel en den Czaar, werd hem beduid, dat men wel eenige geestelijken kon vinden die, buiten hun bisschop om, daartoe bereid waren. De bisschop antwoordde dat deze dan de kerkelijke censuur zou treffen. De zaak bleef hierbij, doch den bisschop werd geweigerd zijn standpunt tegenover den Czaar persoonlijk te verdedigen.

China.— Naar luid van een telegram uit Washington aan de „Morning Leader", krijgt de Engelsche regeering telkens somberder berichten uit China. Er loopen geruchten van verbond tusschen de Unie, Rusland en andere mogendheden om de zelfstandigheid van China te waarborgen en krachtiger op te treden. De nieuwe Chineesche gezant te Washington zou dien aangaande gewichtige mededeelingen hebben te doen.

Macedonie.— Ondanks de belofte van den Sultan, dat hij de door de Mogendheden geëischte hervormingen in Macedonië zal invoeren en ondanks de bedreiging van Rusland tegen Bulgarije, dat dit aan zijn lot zal worden overgelaten, zoo het met geweld in de Macedonische zaken mocht ingrijpen, neemt de spanning in Macedonië eer toe dan af. De Bulgaarsche regeering moge de Macedonische comité's ontbonden, en de leiders hebben opgesloten, er is daardoor niet belet, dat honderden Bulgaren gewapend naar Macedonië trekken en trachten den opstand aan te blazen. Herhaaldelijk hebben dan ook botsingen plaats tusschen Bulgaren en Turken. In het district Malish boden de Bulgaren zeven uur lang weerstand aan het Turksche vuur. Te Brondo moesten zij tot den aftocht worden gedwongen door den brand, dien de Turken hadden aangestookt in een huis, waaruit Bulgaren op een Turkschen belastinggaarder hadden geschoten, en die zich toen verder aan het dorp had medegedeeld. Te Vladimirovo kwam het tot een formeel gevecht, waarbij wederzijds tal van dooden en gewonden vielen. Elders zijn telegraaflijnen doorgesneden en barricaden opgeworpen. De opstand breidt zich met den dag uit en heeft zich thans ook al verspreid over Thracië, waar naast Bulgaren ook Grieken wonen.

Volgens sommigen is deze toestand niet onaangenaam voor den Sultan, die een oorlog zou wenschen. Erg waarschijnlijk is dit niet, nadat hij zoo kort geleden heeft ondervonden, hoe hij, zelfs waar hij tegenover Griekenland overwinnaar bleef, door het geweld der Mogendheden het gelag moet betalen. Het beweren is dan ook al tegengesproken door een hofdignitaris, die in de Turksche troepenbeweging een middel zag om het volk door dezen schijn van macht eenige genoegdoening te geven voor den smaad, welken het zich aangedaan acht door de inmenging der Mogendheden in Turkije's binnenlandsche aangelegenheden.

Het gevaar voor oorlog dreigt dan ook vooral van Bulgarije, waar een algemeene ontstemming heerscht tegen de regeering, die de Macedonische comité's ontbond, en tegen Rusland, dat haar daartoe dwong. Men beweert, dat er van de hervormingen toch niets komen zal en dat Rusland zoo optreedt, om elders zijn belangen des te beter te kunnen behartigen. Bulgaarsche soldaten trekken dan ook de grenzen over om zich met de Macedonische opstandelingen te verbroederen, en prins Ferdinand wordt bewaakt, omdat men een aanslag op zijn leven vreest. De vlaggentooi en de feestelijkheden, waarmede de verjaardag van de onderteekening van het Stephano-verdrag werd gevierd, waren dan ook maar weinig in overeenstemming met de innerlijke stemming van het volk.

Intusschen rammelt Rusland erg met de sabel en zou het niet onmogelijk zijn, dat 't deze onverwachts uittrok. Men begint daarvoor vrees te gevoelen, als men ziet, hoe de „Nowosti" als 't ware voor Rusland al een Pilatushouding begint aan te nemen, waar het blad zegt, dat Rusland tegen zijn zin tot den oorlog wordt gedwongen, zooals in 1877. De beweging op het Balkan-schiereiland wordt aangestookt door de Europeesche mogendheden, die Rusland in Europa willen bezighouden, uit vrees voor zijn invloed en optreden in Oost-Azië.

Advertentien.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK.

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1903.	Caracas	Zulia	Philad.	Marcb.	Caracas	Zulia
Vertrekt van NEW-YORK............	April 4	April 11	April 18	April 25	Mei 2	Mei 9
Komt aan te SAN JUAN............	9		23		7	
Vertrekt van „	10		24		8	
Doet CURAÇAO aan............	12		26		10	
Komt aan te LA GUAIRA............	18	18	27	Mei 2	11	16
Vertrekt van „	15	19	29	3	18	17
Komt aan te PTO. CABELLO............	16		30		14	
Vertrekt van „	17		Mei 1		15	
Komt aan te CURAÇAO............	18	20	2	4	16	18
Vertrekt van „	20	26	4	10	18	24
Doet LA GUAIRA aan............		27				25
„ SAN JUAN „	22		9		20	
Komt aan te NEW-YORK............	27	Mei 4	11	Mei 11	25	Juni 1

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Merida	Zulia	Merida	Marcb.	Merida	Zuia
Vertrekt van CURAÇAO	April 13	April 20	Aptil 27	Mei 4	Mei 11	Mei 18
Komt aan te MARACAIBO	14	21	28	5	12	19
Vertrekt van „	17	25	Mei 1	9	15	23
Komt aan te CURAÇAO............	18	26	2	10	16	24